

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2021

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	3
Handhaving	4
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
Natuurbescherming	7
Waterwet	9
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	11
Werkloosheid	11
Sociale zekerheid overig	14
TOZO, NOW, TOFA	14
Bestuursrecht overig	15
APV-Exploitatievergunning	15
Studiefinanciering	17
Wet basisregistratie personen	18
Vreemdelingenrecht	19
Regulier	19
Asiel	20
Richtlijnen en verordeningen	23

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2021, 986

ABRS, 01-12-2021, 202004865/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Weststellingwerf.

Awb 1:3 lid 1

Huisvestingswet 4, 12, 13

BESLUIT. Omdat i.c. het college niet bevoegd is om een urgentieverklaring te verlenen is de brief van [appellante] waarmee zij om een dergelijke verklaring verzoekt geen aanvraag om een besluit in de zin van artikel 1:3 van de Awb en is de reactie daarop in de brief van het college geen besluit waartegen bezwaar openstaat.

[ECLI:NL:RVS:2021:2697](#)

JnB 2021, 987

Rechtbank Den Haag, 12-08-2021 (publ. 01-12-2021), SGR 20/2965

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, verweerder.

Awb 1:3 lid 1

BESLUIT. I.c. heeft verweerder een brief naar eiseres verstuurd waaruit blijkt dat verweerder de loonverplichtingen op grond van artikel 61 e.v. van de WW van eiseres heeft overgenomen. Op grond van artikel 66 van de WW heeft verweerder een vordering op eiseres. Deze loonvordering is geen besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Het betreft een civiele vordering die verweerder door middel van subrogatie van de voormalig werknemer heeft overgenomen. Verweerder verricht hiermee, dit ondanks dat verweerder een (zelfstandig) bestuursorgaan is, een privaatrechtelijke rechtshandeling die tot het exclusieve domein van de burgerlijke rechter behoort. Tegen de loonvordering kon daarom geen bezwaar worden gemaakt.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:12611](#)

JnB 2021, 988

ABRS, 01-12-2021, 202004889/1/R4

Awb 8:119 lid 1

HERZIENING. Gelet op de omstandigheid dat op grond van artikel 8:119, eerste lid, van de Awb steeds van de oorspronkelijke uitspraak herziening kan worden gevraagd, indien de in dat artikel genoemde feiten en omstandigheden zich voordoen, heeft het doen van een verzoek om herziening van een uitspraak waarbij al eerder met toepassing van artikel 8:119, eerste lid, van de Awb een verzoek om herziening van de oorspronkelijke uitspraak is afgewezen, geen zin. De Afdeling zal de verzoeken van [verzoekster] daarom opvatten als een nieuw verzoek om herziening van de oorspronkelijke uitspraak.

[ECLI:NL:RVS:2021:2692](#)

Zie ook de uitspraken van dezelfde datum inzake nrs. [ECLI:NL:RVS:2021:2693](#),

[ECLI:NL:RVS:2021:2694](#) en [ECLI:NL:RVS:2021:2695](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2021, 989

CRvB, 16-11-2021 (publ. 29-11-2021), 19 1951 WWB

college van burgemeester en wethouders van Venlo.

Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

6 lid 1

REDELIJKE TERMIJN. Verwijzing naar de uitspraak van de CRvB van 26 januari 2009,

[ECLI:NL:CRVB:2009:BH1009](#) en het arrest van de HR van 19 februari 2016,

[ECLI:NL:HR:2016:252](#). De CRvB ziet aanleiding om te bepalen dat als uitgangspunt geldt dat

de HR bij een tweede beroep in cassatie uitspraak doet binnen een periode van een jaar. Er wordt eveneens aanleiding gezien om de termijn waarbinnen uitspraak dient te worden gedaan nadat de HR een arrest na een tweede beroep in cassatie heeft gewezen te bepalen op een jaar.

Besluit waarbij het college de bijstand van appellante met ingang van 1 juni 2012 heeft

ingetrokken. [...]

Redelijk termijn

4.10.1. Appellante heeft tot slot een verzoek om schadevergoeding gedaan in verband met overschrijding van de redelijke termijn, bedoeld in artikel 6, eerste lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

4.10.2. Voor de wijze van beoordeling van een verzoek als dat van appellante om schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn, bedoeld in artikel 6, eerste lid, van het EVRM, wordt verwezen naar de uitspraak van 26 januari 2009 [ECLI:NL:CRVB:2009:BH1009](#) en naar het arrest van 19 februari 2016, [ECLI:NL:HR:2016:252](#). In het arrest van 19 februari 2016 heeft de Hoge Raad een overzicht gegeven van eerder gegeven en nieuwe oordelen met betrekking tot de vergoeding van immateriële schade wegens overschrijding van de redelijke termijn. Uit dit arrest blijkt onder meer het volgende. In beginsel is de redelijke termijn voor een procedure in drie instanties niet overschreden als die procedure in haar geheel niet langer dan vier jaar heeft geduurd. De behandeling van het bezwaar mag ten hoogste een half jaar duren, de behandeling van het beroep ten hoogste anderhalf jaar en de behandeling van het hoger beroep mag ten hoogste twee jaar duren. Indien geen sprake (meer) is van een procedure in drie instanties (bezwaar, beroep en hoger beroep) gelden nadere termijnen. Voor de berechting van een zaak in cassatie heeft als uitgangspunt te gelden dat de Hoge Raad binnen twee jaar nadat beroep in cassatie is ingesteld uitspraak dient te doen. Indien de Hoge Raad de bestreden uitspraak vernietigt en het geding verwijst, heeft als uitgangspunt te gelden dat de verwijzingsrechter uitspraak doet binnen een jaar na het arrest van de Hoge Raad. Uit het arrest van de Hoge Raad volgt verder dat gelet dient te worden op de totale duur van een procedure. In de uitspraak van 26 januari 2009 heeft de Raad overwogen dat in beginsel een vergoeding van immateriële schade gepast is van € 500,- per half jaar of een gedeelte daarvan, waarmee de redelijke termijn in de procedure als geheel is overschreden.

4.10.3. De Raad ziet aanleiding om te bepalen dat als uitgangspunt geldt dat de Hoge Raad bij een tweede beroep in cassatie uitspraak doet binnen een periode van een jaar. De Raad ziet eveneens aanleiding om de termijn waarbinnen uitspraak dient te worden gedaan nadat de Hoge Raad een arrest na een tweede beroep in cassatie heeft gewezen te bepalen op een jaar.

4.10.4. In het geval van appellante betekent dit dat de redelijke termijn in beginsel niet is overschreden als de procedure in haar geheel niet langer dan negen jaar heeft geduurd. Vanaf de

ontvangst door het college op 23 juli 2012 van het door appellante tegen het besluit van 12 juli 2012 ingediende bezwaarschrift tot de datum van deze uitspraak zijn negen jaar en bijna vier maanden verstreken. Dat brengt met zich mee dat sprake is van een overschrijding van de redelijke termijn met vier maanden. Noch in de zaak zelf, noch in de opstelling van appellante zijn aanknopingspunten gevonden voor het oordeel dat in dit geval de totale lengte van de procedure meer dan negen jaar zou mogen bedragen. Van het totale tijdsverloop heeft de behandeling van het bezwaar door het college drie maanden geduurd. Er is geen overschrijding van de redelijke termijn in de bezwaarfase. De overschrijding van de redelijke termijn is dus geheel aan de bestuursrechter toe te rekenen.

4.10.5. Een overschrijding van de redelijke termijn met, zoals in dit geval, een gedeelte van een half jaar leidt in beginsel tot toekenning van een schadevergoeding van in totaal € 500,-. Nu de Raad bij uitspraak van 11 april 2017 aan appellante al een schadevergoeding voor schending van de redelijke termijn heeft toegekend, bestaat thans geen grond meer voor toekenning van een aanvullende schadevergoeding. [...]

[ECLI:NL:CRVB:2021:2912](#)

Zie ook de uitspraak van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:CRVB:2021:2913](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2021, 990

Voorzieningenrechter rechtbank Limburg, 11-11-2021 (publ. 23-11-2021), ROE 21/2714

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Roermond, verweerder.

Woningwet 1a lid 1

Bouwbesluit 2012 7.22 onder d

HANDHAVING. BOUWBESLUIT. WONINGWET. Afwijzing handhavingsverzoek. Overhellende acaciaboom op perceel buren. Artikel 7:22, onder d, Bouwbesluit lijkt geen grondslag te bieden voor handhavend optreden tegen de acaciaboom, nu een boom geen "voorwerp" is als bedoeld in die bepaling. Artikel 1a, eerste lid, van de Woningwet kan wel grondslag bieden om handhavend op te treden tegen de mogelijke gevaarstelling van de acaciaboom.

[...] Bij besluit van [...] (bestreden besluit) heeft verweerder het verzoek om handhaving van verzoekster afgewezen.

7.2. De voorzieningenrechter is het met verweerder eens dat artikel 7:22, onder d, van het Bouwbesluit 2012 geen grondslag lijkt te bieden om handhavend op te treden tegen een (al dan niet gevaarlijke) boom op het erf van de buren. De voorzieningenrechter overweegt hiertoe dat het verbod ziet op het hebben van, of nalaten handelingen te verrichten, ten aanzien van "voorwerpen, stoffen, of werktuigen". Een boom valt in ieder geval niet onder de categorie stoffen of werktuigen en naar het oordeel van de voorzieningenrechter ook niet onder de categorie voorwerpen. Een voorwerp is immers volgens het algemeen spraakgebruik een "niet-levend" ding, door de mens gemaakt.

7.3. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter zou de gevaarlijke boom wel kunnen vallen onder de reikwijdte van artikel 1a, eerste lid, van de Woningwet. In dit artikel wordt immers niet gesproken

van voorwerpen, maar over de “staat” van een open erf of terrein. De eigenaar van een open erf of terrein moet er zorg voor dragen dat die staat zodanig is, dat er geen gevaar voor de veiligheid ontstaat of voortduurt. Onder de staat van het erf of terrein valt naar het oordeel van de voorzieningenrechter ook de beplanting die hierop staat.

7.4. De voorzieningenrechter betreft hierbij tevens dat in de genoemde bepaling het gebruik van een open erf of terrein apart wordt vermeld, naast het gebruik van een bouwwerk. Die aparte vermelding zou geen toegevoegde waarde hebben als hiermee alleen bedoeld zou zijn dat handhavend opgetreden kan worden tegen (delen van) bouwwerken, zoals verweerder ter zitting heeft betoogd. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter kan artikel 1a, eerste lid, van de Woningwet daarom grondslag bieden om handhavend op te treden tegen de mogelijke gevaarstelling van de acaciaboom.

7.6. Nu er een grondslag is voor verweerder om handhavend op te treden, had verweerder het handhavingsverzoek niet mogen afwijzen zonder onderzoek te doen naar de situatie ter plaatse. Het bestreden besluit berust daarom niet op een deugdelijke motivering en kan naar het voorlopige oordeel van de voorzieningenrechter daarom niet in stand blijven. [...]

[ECLI:NL:RBLIM:2021:8486](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2021, 991

MK ABRS, 01-12-2021, 202001626/1/R3

college van burgemeester en wethouders van Borger-Odoorn.

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II artikel 1, 3

WABO. HANDHAVING. VERGUNNINGVRIJ. Begrip bijbehorend bouwwerk als bedoeld in artikel 1 van bijlage II Bor. Eis van functionele verbondenheid. Voor de vraag of de bouwwerken functioneel verbonden zijn met de woning, is het feitelijke gebruik ervan, zoals dat plaatsvond ten tijde van het besluit op het verzoek om handhaving en het besluit op bezwaar, bepalend.

De beperking in artikel 3, onder 1, van bijlage II van het Bor tot bijbehorende bouwwerken die op de grond staan, brengt mee dat bouwwerken die verdiept liggen daar niet onder kunnen worden begrepen.

[...] 1. [appellante sub 2] is eigenares en bewoonster van het perceel. Zij heeft daar verschillende bouwwerken opgericht zonder omgevingsvergunning, te weten een schuur, een kas, een keet (door partijen aangeduid als schaftkeet of als pipowagen), een overkapping en een gebouw dat is aangeduid als eco-tuinhuis. [partij] woont aan de [locatie 2] [...]. Hij heeft het college onder meer verzocht om handhavend op te treden tegen deze bouwwerken. Het college heeft dit verzoek gedeeltelijk toegewezen en gedeeltelijk afgewezen.

[...] 5.3.1. [...] Niet in geschil is dat de woning van [appellante sub 2] op het perceel het hoofdgebouw is.

Voor zover, zoals [partij] stelt, [appellante sub 2] ten tijde van de plaatsing of bouw van de kas, de keet en de overkapping de bedoeling had deze bouwwerken te gebruiken voor de ontvangst van groepen voor evenementen en cursussen en dergelijke, en dat ook enkele keren heeft gedaan, is dat niet bepalend voor de vraag of deze bouwwerken functioneel verbonden zijn met de woning. Daarvoor is het feitelijke gebruik ervan, zoals dat plaatsvond ten tijde van het besluit op het verzoek om handhaving en het besluit op bezwaar, bepalend. De Afdeling ziet geen reden om eraan te twijfelen dat [appellante sub 2] deze bouwwerken op dat moment als privé-persoon gebruikte voor verblijf in haar tuin, waarbij zij slechts kennissen in de privé-sfeer in deze bouwwerken ontving. De controleverslagen van toezichthouders van de gemeente bieden geen grond voor een andere conclusie. Hoewel de kas en het terras onder de overkapping een aanmerkelijke omvang hebben, geven ook de situering en inrichting van de bouwwerken geen aanleiding voor het vermoeden dat deze bouwwerken toch voor andere doeleinden worden gebruikt dan voor doeleinden die een relatie met de woning hebben. De Afdeling merkt daarbij op dat bij een bijbehorend bouwwerk als bedoeld in artikel 3 van bijlage II van het Bor geen sprake hoeft te zijn van bouwkundige of functionele ondergeschiktheid. De Afdeling concludeert dan ook dat de kas, de keet en de overkapping geacht kunnen worden functioneel te zijn verbonden met de woning op het perceel.

5.3.2. Niet meer in geschil is dat de kas en de keet in overeenstemming zijn met de overige vereisten van artikel 3, aanhef en onder 1, van bijlage II van het Bor. Deze twee bouwwerken zijn dan ook bijbehorende bouwwerken in de zin van die bepaling. Voor de bouw van deze bouwwerken was dus geen omgevingsvergunning voor de activiteit bouwen vereist. De rechtbank heeft dat voor de kas onderkend, maar voor de keet niet onderkend.

[...] 5.3.3. Over de verdiepte ligging van het terras met de overkapping overweegt de Afdeling het volgende.

Artikel 3, aanhef en onderdeel 1, van bijlage II van het Bor wijst uitsluitend "op de grond staande" bijbehorende bouwwerken aan als omgevingsvergunningsvrij. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 18 januari 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:81](#)), moeten uitzonderingen op de hoofdregel dat bouwwerken omgevingsvergunningplichtig zijn, beperkt worden uitgelegd. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de beperking in artikel 3, onder 1, van bijlage II van het Bor tot bijbehorende bouwwerken die op de grond staan, meebrengt dat bouwwerken die verdiept liggen daar niet onder kunnen worden begrepen. De rechtbank heeft in dit verband terecht betekenis toegekend aan de nota van toelichting op het Bor (Stb. 2010, 143, blz. 134). [...]

Anders dan het college en [appellante sub 2] aanvoeren, bieden noch de tekst van de bepaling, noch de toelichting daarop, grond voor het oordeel dat ook bouwwerken die niet op normale wijze aansluiten op het aansluitend afgewerkte terrein toch onder bijbehorend bouwwerk als bedoeld in dit artikel kunnen worden begrepen, zolang daardoor maar geen extra bouwlaag wordt gecreëerd. Door de verdiepte ligging van de ommuring van het terras waarop de overkapping is gerealiseerd, kan niet worden gezegd dat de overkapping op de grond staat.

5.3.4. Nu de overkapping geen op de grond staand bijbehorend bouwwerk als bedoeld in artikel 3, aanhef en onder 1, van bijlage II van het Bor is, is daarvoor een omgevingsvergunning voor de activiteit bouwen vereist. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2706](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2021, 992

MK Rechtbank Overijssel, 24-11-2021, AWB 21/564

college van gedeputeerde staten van Overijssel, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7 lid 2

NATUURBESCHERMING. STIKSTOF. REFERENTIESITUATIE. INTERN SALDEREN. REFERENTIEDATUM. BESTAANDE STIKSTOFRECHTEN. I.c. kan niet worden vastgesteld of de aangevraagde situatie leidt tot een toename van stikstofdepositie ten opzichte van de referentiesituatie. Dit betekent dat niet op grond van objectieve gegevens kan worden uitgesloten dat de aangevraagde bedrijfsactiviteiten op de locatie significante gevolgen hebben voor het Natura-2000 gebied Engbertsdijksvenen. In zoverre heeft verweerder terecht geconcludeerd dat eiseres onvoldoende heeft aangetoond te beschikken over bestaande stikstofrechten.

[...] Bij besluit van [...] (het bestreden besluit) heeft verweerder geweigerd aan eiseres een vergunning op grond van de Wet natuurbescherming (Wnb) te verlenen voor het in werking hebben van een zand- en grindbedrijf aan de [adres] in [plaats].

[...] 4. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiseres niet heeft aangetoond wat de omvang is van haar stikstof-emissierechten op de referentiedatum 10 juni 1994. Daarom kunnen volgens verweerder aan eiseres in het geheel geen bestaande stikstofrechten worden toegekend en is alleen de aangevraagde, nieuwe situatie relevant.

Volgens verweerder blijkt uit de AERIUS-berekening van 5 februari 2020, het rapport van Witteveen+Bos en de AERIUS-berekening van 12 maart 2019 dat in de aangevraagde situatie de stikstofdepositie op het dichtstbij gelegen Natura 2000-gebied Engbertsdijksvenen circa 0,3 mol/ha/jaar bedraagt. Voor dit natuurgebied geldt dat de achtergronddepositie van stikstof hoger is dan de kritische depositiewaarde. Daarom zijn significante gevolgen van de aangevraagde activiteiten voor dit natuurgebied niet op voorhand uit te sluiten en kan de gevraagde vergunning niet worden verleend zonder dat een passende beoordeling is verricht. Op basis hiervan heeft verweerder de aanvraag van eiseres afgewezen.

[...] De referentiedatum

[...] 9.4 De rechtbank overweegt dat de referentiedatum het moment is waarop artikel 6 van de Habitatrichtlijn van toepassing werd op het Natura 2000-gebied Engbertsdijksvenen. Zie bijvoorbeeld de hiervoor genoemde uitspraak van de Afdeling van 14 juli 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:1507](#), r.o. 7. De rechtbank is van oordeel dat dat in dit geval 10 juni 1994 is, omdat stikstofgevoelige habitattypen die met de aanwijzing als Habitatrichtlijn worden beschermd ook leefgebied zijn voor de beschermde vogelsoorten. Steun voor dit oordeel ziet de rechtbank in de uitspraak van de Afdeling van 29 mei 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1604](#), r.o. 22.3. Daarin concludeerde de Afdeling dat artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn ook geldt voor gebieden die ter uitvoering van de Vogelrichtlijn zijn aangewezen en dat voor deze gebieden 10 juni 1994 de referentiedatum is. Verder blijkt ook specifiek uit de uitspraak van de Afdeling van 29 maart 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:857](#), r.o. 5.1, dat het Vogelrichtlijngebied Engbertsdijksvenen vóór 10 juni 1994 als zodanig is aangewezen, zodat die datum daarvoor als referentiedatum geldt. Verweerder heeft dus terecht geconcludeerd dat 10 juni 1994 in dit geval als referentiedatum moet worden gehanteerd.

Kan eiseres aanspraak maken op bestaande stikstofrechten?

Kan eiseres aanspraak maken op bestaande stikstofrechten?

10.1 Op 10 juni 1994 beschikte de rechtsvoorganger van eiseres alleen over de Hinderwetvergunning. Eiseres heeft ter zitting gesteld dat de situatie die met de veranderingsvergunning is vergund minder stikstofuitstoot tot gevolg had dan de Hinderwetvergunning en dat die situatie daarom als referentiesituatie moet worden gehanteerd. De rechtbank volgt dit niet. Eiseres heeft deze stelling namelijk op geen enkele wijze onderbouwd. Zij heeft niet aannemelijk gemaakt dat de situatie zoals die is vergund op 8 januari 1997 minder gevolgen voor het gebied Engbertsdijksvenen had dan de situatie die met de Hinderwetvergunning is vergund. Dit betekent dat de situatie waarvoor in de Hinderwetvergunning toestemming is verleend in dit geval de referentiesituatie is.

10.2 Het is aannemelijk dat in de Hinderwetvergunning toestemming is verleend voor activiteiten die stikstofuitstoot tot gevolg hebben. Naar het oordeel van de rechtbank is echter niet duidelijk geworden wat de omvang van de vergunde activiteiten destijds precies is geweest en welke stikstofdepositie op het gebied Engbertsdijksvenen die tot gevolg heeft gehad. Het is aan eiseres om dit in concreto aan te tonen. Dat heeft zij onvoldoende gedaan. [...]

10.3 Uit het voorgaande volgt dat niet duidelijk is geworden welke gevolgen de bedrijfsactiviteiten op de locatie in de referentiesituatie hadden op het gebied Engbertsdijksvenen. Hierdoor kan niet worden vastgesteld of de aangevraagde situatie leidt tot een toename van stikstofdepositie ten opzichte van de referentiesituatie. Dit betekent dat niet op grond van objectieve gegevens kan worden uitgesloten dat de aangevraagde bedrijfsactiviteiten op de locatie significante gevolgen hebben voor het gebied Engbertsdijksvenen. In zoverre heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank terecht geconcludeerd dat eiseres onvoldoende heeft aangetoond te beschikken over bestaande stikstofrechten. [...]

[...] Is het bestreden besluit onzorgvuldig voorbereid?

12.1 Eiseres is van mening dat verweerder voorafgaand aan het bestreden besluit meer onderzoek had moeten doen naar haar bestaande rechten op de referentiedatum en daarbij mede de door verweerder zelf verleende vergunningen had moeten betrekken. [...]

12.2 De rechtbank is van oordeel dat het allereerst aan eiseres is om aan te tonen wat haar bestaande rechten in de referentiesituatie zijn. Uit de stukken blijkt dat verweerder eiseres naar aanleiding van de zienswijzen tegen het ontwerpbesluit van 27 februari 2020 ruimschoots de gelegenheid heeft gegeven om hierover aanvullende informatie in te dienen. Dit heeft eiseres gedaan en ook na de terinzagelegging van het ontwerpbesluit van 26 augustus 2020 heeft zij nog aanvullende stukken ingediend. De rechtbank ziet geen aanleiding voor het oordeel dat verweerder actiever op zoek had moeten gaan naar andere stukken om de bestaande rechten van eiseres in de referentiesituatie vast te kunnen stellen of dat eiseres onvoldoende kans heeft gekregen om deze inbreng zelf alsnog aan te leveren. Uit wat eiseres hierover heeft aangevoerd kan de rechtbank niet afleiden dat verweerder op dit punt onzorgvuldig heeft gehandeld of onvoldoende inspanningen heeft verricht. Daarbij is de rechtbank verder van oordeel dat eiseres voor de vaststelling van de omvang van haar 'stikstofrechten' in de referentiesituatie haar standpunt niet met zodanig concrete, objectieve gegevens heeft gestaafd, dat daardoor de bewijslast is overgegaan op verweerder.

12.3 Verder is de rechtbank van oordeel dat verweerder eiseres niet meer expliciet de gelegenheid hoefde te geven om een passende beoordeling of een voortoets op te laten stellen. [...]

[ECLI:NL:RBOVE:2021:4405](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2021, 993

MK ABRS, 01-12-2021, 201806799/1/A2

college van dijkgraaf en heemraden van het waterschap Rijn en IJssel.

Waterwet 7.14 lid 1

Invoeringswet Waterwet 2.34 lid 1

Procedureverordening nadeelcompensatie Waterschap Rijn en IJssel (hierna: de procedureverordening)

WATERWET. I.c. wordt het ervoor gehouden dat het college bij de bestreden besluiten met toepassing van de procedureverordening op grond van artikel 7.14, eerste lid, van de Waterwet nadeelcompensatie heeft toegekend. De uitoefening van een taak of bevoegdheid heeft i.c. betrekking op het feitelijk wijzigen van het peil in het Rijnstrangengebied in 2016. Aangezien dit feitelijk handelen heeft plaatsgevonden na de inwerkingtreding van de Waterwet, volgt uit artikel 2.34, eerste lid, van de Invoeringswet Waterwet dat artikel 7.14, eerste lid, van de Waterwet van toepassing is. Verder volgt uit het overgangsrecht van de procedureverordening dat deze verordening van toepassing is op de besluitvorming van het college op de aanvragen om nadeelcompensatie.

DESKUNDIGEN. I.c. heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat er geen concrete aanknopingspunten zijn gegeven voor het oordeel dat de rechtbank de STAB niet mocht benoemen tot deskundige voor het instellen van een onderzoek.

Besluiten waarbij nadeelcompensatie is toegekend. [...]

Grondslag nadeelcompensatie

5. Het college heeft zich bij de rechtbank op het standpunt gesteld dat het de aanvragen van [appellant sub 1A] en anderen en Twickel om nadeelcompensatie uit november 2009/januari 2011 bij de besluiten van 24 mei 2013 heeft behandeld op basis van de Schadevergoedingsregeling waterschap Rijn en IJssel uit 1997 (hierna: de schadevergoedingsregeling). Bij besluit van 24 maart 2011 heeft het algemeen bestuur van het waterschap Rijn en IJssel de Procedureverordening nadeelcompensatie Waterschap Rijn en IJssel (hierna: de procedureverordening) vastgesteld. Uit artikel 15, eerste lid, van de procedureverordening volgt dat deze op 1 april 2011 in werking is getreden. Bij de procedureverordening is de schadevergoedingsregeling ingetrokken. Daarbij is bepaald dat de schadevergoedingsregeling van toepassing blijft op verzoeken om schadevergoeding indien de schade is veroorzaakt door een uitoefening van een taak of bevoegdheid die plaatsvond voor het tijdstip van inwerkingtreding van de procedureverordening. Volgens artikel 1, aanhef en onder c, van de procedureverordening wordt in de verordening verstaan onder schade: "schade als bedoeld in artikel 7:14 of artikel 7:15 van de Waterwet."

De Waterwet is op 22 december 2009 in werking getreden. In artikel 7.14, eerste lid, van die wet is bepaald dat aan degene die als gevolg van de rechtmatige uitoefening van een taak of bevoegdheid in het kader van het waterbeheer schade lijdt of zal lijden, op zijn verzoek door het betrokken bestuursorgaan een vergoeding wordt toegekend, voor zover de schade redelijkerwijze niet of niet geheel te zijnen laste behoort te blijven en voor zover de vergoeding niet of niet voldoende anderszins is verzekerd. In artikel 2.34, eerste lid, van de Invoeringswet Waterwet is bepaald, voor zover hier van belang, dat artikel 7.14 van de Waterwet niet van toepassing is indien de schade is veroorzaakt door een uitoefening van een taak of bevoegdheid die plaatsvond voor het tijdstip van inwerkingtreding van dat artikel.

Zoals hiervoor onder 3 is vermeld, heeft het college bij de besluiten van 30 januari 2014 nadeelcompensatie toegekend voor de feitelijke aanpassing van het peil in het Rijnstrangengebied. Op de zitting heeft het college onweersproken gezegd dat de feitelijke aanpassing van het peil in 2016 heeft plaatsgevonden. De uitoefening van een taak of bevoegdheid heeft in dit geval dan ook betrekking op het feitelijk wijzigen van het peil in het Rijnstrangengebied in 2016. Aangezien dit feitelijk handelen heeft plaatsgevonden na de inwerkingtreding van de Waterwet, volgt uit artikel 2.34, eerste lid, van de Invoeringswet Waterwet dat artikel 7.14, eerste lid, van de Waterwet van toepassing is. Verder volgt uit het overgangsrecht van de procedureverordening dat deze verordening van toepassing is op de besluitvorming van het college op de aanvragen om nadeelcompensatie van [appellant sub 1A] en anderen en Twickel.

Gezien het voorgaande houdt de Afdeling het ervoor dat het college bij de besluiten van 30 januari 2014 met toepassing van de procedureverordening op grond van artikel 7.14, eerste lid, van de Waterwet aan [appellant sub 1A] en anderen en Twickel nadeelcompensatie heeft toegekend. [...] Mocht de rechtbank de STAB als deskundige benoemen?

14. [appellant sub 1A] en anderen en Twickel betogen dat rechtbank de STAB niet als deskundige mocht benoemen. [...]

14.1. Wanneer, op basis van de door een partij aangevoerde concrete aanknopingspunten voor twijfel, gegronde twijfel bestaat over de juistheid van het advies dat het bestuursorgaan aan zijn besluit ten grondslag heeft gelegd, mag de rechter met toepassing van artikel 8:47 van de Awb een deskundige benoemen voor het instellen van een onderzoek. Een bestuursrechter mag in beginsel afgaan op de inhoud van het verslag van een deskundige als bedoeld in artikel 8:47 van de Awb. Dat is slechts anders als dat verslag onvoldoende zorgvuldig tot stand is gekomen of anderszins zodanige gebreken bevat, dat het niet aan de oordeelsvorming ten grondslag mag worden gelegd. Zie de overzichtsuitspraak van de Afdeling van 28 september 2016 onder 8.12, [ECLI:NL:RVS:2016:2582](#).

14.2. De rechtbank heeft overwogen dat zij, gelet op de geschilpunten en aangezien een aantal beroepsgronden betrekking heeft op een verschil van inzicht van verschillende deskundigen, heeft besloten een advies aan de STAB te vragen. De rechtbank mocht in beginsel om deze reden de STAB met toepassing van artikel 8:47 van de Awb benoemen tot deskundige voor het instellen van een onderzoek.

De STAB valt te beschouwen als een deskundige organisatie op het terrein van het omgevingsrecht. De rechtbank was niet gehouden om de adviseurs van de STAB zelf aan te wijzen en partijen in de gelegenheid te stellen vooraf daarover hun zienwijze kenbaar te maken.

De STAB heeft volgens haar website medewerkers in dienst die deskundig zijn op de vakgebieden binnen het omgevingsrecht waarnaar de STAB als gerechtelijk deskundige onderzoek doet. Volgens haar website heeft de STAB een aantal kennisgroepen, waaronder de kennisgroepen 'Bodem & Ondergrond' en 'Water', waarbinnen de deskundigen van de STAB samenwerken. De opstellers van een STAB-verslag hebben de mogelijkheid collega's te raadplegen als dat voor het onderzoek nodig is. [appellant sub 1A] en anderen en Twickel hebben niet aannemelijk gemaakt, en dat blijkt ook niet uit de STAB-verslagen, dat de STAB over onvoldoende deskundigheid beschikte om in deze zaak als deskundige van de rechtbank op te treden. De rechtbank heeft verder terecht geoordeeld dat de STAB in deze zaken geen taxatiedeskundigheid nodig had, omdat zij geen taxaties hoefde uit te voeren. Dat de STAB niet beschikt over de specifieke deskundigheid van een taxateur, betekent niet dat zij de in het rapport van Gloudemans gehanteerde uitgangspunten en gebruikte methoden niet kon beoordelen.

De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat [appellant sub 1A] en anderen en Twickel geen concrete aanknopingspunten hebben gegeven voor het oordeel dat de rechtbank de STAB niet mocht benoemen tot deskundige voor het instellen van een onderzoek.

14.3. De betogen slagen niet. [...]

[ECLI:NL:RVS:2021:2707](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2021, 994

Rechtbank Amsterdam, 11-11-2021 (publ. 01-12-2021), AMS 21/1371 en AMS 21/1372

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

ZW

ZIEKTEWET. De rechtbank is van oordeel dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij niet voldoet aan de eisen van opleidingsniveau 2. Naar vaste rechtspraak kan worden voldaan aan een opleidingsniveaueis door een combinatie van opleiding én werkervaring.

Op de zitting heeft eiser verklaard dat hij al zijn certificaten behaald heeft door te spieken en dat zijn tweetalige collega's voor hem de werkinstructies vertaalden. Daarnaast zou zijn voormalig werkgever een speciale tweetalige docent hebben ingehuurd zodat eiser en andere Turkse collega's de Nederlandse certificaten konden behalen. De rechtbank overweegt dat deze stellingen niet door enig bewijs ondersteund worden zoals door verklaringen van voormalig collega's of examinatoren. Eiser heeft deze stellingen bovendien niet eerder in de procedure naar voren gebracht en hij heeft ook niet op de zitting aangeboden om alsnog bewijs te leveren. Volgens eiser was het aan het Uvw om op dit punt nader onderzoek te doen, maar de rechtbank gaat daar niet in mee omdat niet gebleken is dat eiser hierover eerder melding heeft gemaakt bij het Uvw. De beroepsgrond slaagt niet.

[ECLI:NL:RBAMS:2021:6428](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB 2021, 995

Rechtbank Overijssel, 29-11-2021, ZWO 20/1905

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

WW 1b lid 5, 8 lid 2

WERKLOOSHEIDSWET. ZELFSTANDIGE. VRIJGESTELDE UREN. Verweerder heeft eiseres bericht dat de uren die zij meer heeft gewerkt dan zijn vrijgesteld over de periode mei 2020 definitief in mindering worden gebracht op haar WW-uitkering. De rechtbank is van oordeel dat verweerder terecht de uitkering van eiseres heeft definitief verlaagd.

De rechtbank begrijpt dat eiseres in mei de keuze heeft gemaakt om meer te werken en dat zij bang was om haar klanten kwijt te raken. De regelgeving is echter dwingendrechtelijk van

aard, wat betekent dat verweerder daar niet van af kan wijken, ook niet als sprake is van bijzondere omstandigheden als de coronacrisis. De wet- en regelgeving biedt ook geen ruimte om uit te gaan van een gemiddeld aantal uren. Dat is ook bevestigd in een uitspraak van de CRvB van 28 april 2021 ([ECLI:NL:CRVB:2021:998](#)). Dit betekent dat verweerder terecht de WW-uitkering van appellante definitief heeft verlaagd met het aantal uren dat eiseres in de maand mei meer heeft gewerkt dan het vastgestelde aantal vrijgestelde uren. Beroep ongegrond.

[ECLI:NL:RBOVE:2021:4460](#)

JnB 2021, 996

Rechtbank Amsterdam, 24-11-2021, AMS 21/2546

Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

WW 2 lid 1, 19 lid 1 aanhef en onder e

WERKLOOSHEIDSWET. VERBLIJF BUITENLAND. BEËINDIGING, HERZIENING EN TERUGVORDERING. LOCKDOWN. PANDEMIE. Het is zeker mogelijk dat eiser al voor zijn uiteindelijke terugkeer in Nederland in februari 2021 in staat moet zijn geweest hierheen te reizen, maar het is aan verweerder om te onderzoeken en aannemelijk te maken per welke datum dat dan mogelijk was geweest en dus per wanneer er niet meer kan worden gesproken van een bijzonder geval.

5. Niet in geschil is dat eiser op 25 februari 2020 voor een kort verblijf naar Senegal is gegaan en dat hij op dat moment nog recht had op (de volledige) 20 vakantiedagen. Eiser is echter door corona vast komen te zitten in Senegal, doordat vluchten van en naar Senegal werden geannuleerd en landsgrenzen werden gesloten. Hierdoor heeft eiser destijds zijn 20 vakantiedagen op grond van de WW overschreden. Dit heeft erin geresulteerd dat eiser niet langer aanspraak kon maken op de uitzondering van artikel 19, eerste lid, aanhef en onder e, van de WW, namelijk dat hij ‘anders dan wegens vakantie’ in het buitenland verbleef, waardoor eiser vanaf 24 maart 2020 op grond van hetzelfde artikel buiten Nederland verblijf hield. [...]

7.1. De rechtbank is van oordeel dat in het onderhavige geval, te weten een wereldwijde pandemie met lockdowns van landsgrenzen en luchtruim, sprake is van dergelijke bijzondere omstandigheden die door de wetgever niet in zijn afweging zijn meegenomen en die strikte toepassing zo zeer in strijd doen zijn met het zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel. Meer concreet naar deze casus bekeken wijst de rechtbank op de periode waarin eiser naar Senegal is vertrokken en de geografische ligging van het land ten opzichte van Nederland. Het was voor eiser in de periode van vertrek niet te voorzien dat eind februari 2020, dan wel in maart 2020 sprake zou zijn van een wereldwijde coronapandemie waardoor de vluchten van en naar Senegal zouden worden geannuleerd en de landsgrenzen zouden worden gesloten. Daarbij komt dat Nederland vanuit een land als Senegal anders dan per vliegtuig niet, dan wel moeilijk, te bereiken is. Ook had eiser ten tijde van zijn vertrek nog voldoende vakantiedagen om op te nemen. Deze omstandigheden leveren naar het oordeel van de rechtbank een bijzonder geval op.

7.2. Mede gelet op de toelichting van verweerder ter zitting, stelt de rechtbank vast dat verweerder ook niet tot een strikte toepassing van artikel 19, eerste lid, aanhef en onder e, van de WW is overgegaan. Dit zou er immers toe hebben geleid dat de WW-uitkering van eiser per 24 maart 2020 al was beëindigd. Dit is in het onderhavige geval niet gebeurd, omdat, zoals verweerder ter zitting heeft toegelicht, verweerder tot en met juli 2020 (niet gepubliceerd buitenwettelijk begunstigend) beleid heeft toegepast in gevallen waarin uitkeringsgerechtigden onverwacht door corona vast

kwamen te zitten in het buitenland. Hierdoor werd de (WW-)uitkering van een uitkeringsgerechtigde tot en met juli 2020 niet beëindigd wegens verblijf in het buitenland. Volgens verweerder bestond er namelijk tot en met juli 2020 reden om aan te nemen dat het voor een uitkeringsgerechtigde niet mogelijk kon zijn om vanuit het buitenland naar Nederland terug te keren.

7.3. De rechtbank begrijpt de toelichting van verweerder over het toegepaste (niet gepubliceerd buitenwettelijk begunstigend) beleid als een intern bij verweerder afgestemde werkwijze waarbij verweerder tot en met juli 2020 bij elke uitkeringsgerechtigde die verblijf in het buitenland hield standaard het bestaan van bijzondere omstandigheden aannam. Verweerder heeft – naar de rechtbank begrijpt – de WW-uitkering van eiser voor de periode 24 maart 2020 tot en met juli 2020 daarom ook niet wegens het verblijf in Senegal beëindigd. De WW-uitkering van eiser is echter ook niet direct na juli 2020 beëindigd, hoewel dit volgens verweerder eigenlijk wel had moeten. Verweerder heeft dit echter niet op tijd opgepakt. Verweerder heeft er daarom voor gekozen om de WW-uitkering van eiser per 16 september 2020 te beëindigen, omdat op die datum de laatste verblijfsmelding van eiser in Senegal door verweerder is verwerkt.

8.1. De rechtbank is van oordeel dat de WW-uitkering van eiser door verweerder terecht niet per 24 maart 2020 is beëindigd, omdat op dat moment sprake was van bijzondere omstandigheden. De rechtbank is om diezelfde reden van oordeel dat de WW-uitkering van eiser over de periode eind maart 2020 tot en met juli 2020 terecht niet is beëindigd wegens verblijf in het buitenland. Het is de rechtbank echter niet duidelijk geworden waarom verweerder ervoor heeft gekozen om de WW-uitkering uiteindelijk per 16 september 2020 te beëindigen. De rechtbank volgt verweerder in zoverre dat de bijzondere omstandigheid omtrent de coronapandemie niet voor onbepaalde tijd kan worden aangenomen. Indien iemand weer in staat was naar Nederland te reizen, is het in zoverre terecht dat in dat geval de reguliere wettelijke bepalingen weer gaan gelden. Dat betekent naar het oordeel van de rechtbank echter ook dat verweerder zich had moeten vergewissen van eisers specifieke omstandigheden in Senegal en had moeten beoordelen of en zo ja, per wanneer eiser daadwerkelijk weer naar Nederland kon reizen. Dat heeft verweerder niet gedaan.

8.2. Volgens verweerder eindigde het voortduren van de bijzondere omstandigheden op 16 september 2020, hetgeen volgens de rechtbank impliciet valt af te leiden uit de beëindiging van de WW-uitkering van eiser per die datum. De reden hiervoor was echter gelegen in het feit dat verweerder de uitkering van eiser per ongeluk niet al per juli 2020 had beëindigd en vervolgens de laatste verblijfsmelding van eiser dateerde van augustus 2020. Het dossier is daarna in september 2020 opgepakt, waarna de uitkering van eiser is beëindigd. De rechtbank is gelet op die gang van zaken van oordeel dat verweerder de beëindigingsdatum onvoldoende heeft gemotiveerd. Nergens is uit gebleken waarom eiser op dat specifieke moment in staat moet zijn geweest om naar Nederland af te reizen. Ook de door verweerder ter zitting overgelegde e-mail van het Ministerie van Buitenlandse zaken van 5 juni 2021 biedt hiervoor ook onvoldoende onderbouwing. Niet alleen dateert die e-mail van ver na het nemen van de primaire en bestreden besluiten en kan om die reden geen grondslag bieden voor de genomen beslissing, maar uit de e-mail blijkt tevens niets over de datum 16 september 2020. Uit deze e-mail blijkt namelijk alleen dat het luchtruim van Senegal in de periode half maart tot half juli 2020 gesloten was, maar Air France in de praktijk een gereduceerd vluchtschema in stand heeft gehouden tussen Dakar en Parijs. Hiermee is echter nog geen antwoord gegeven op de stelling van eiser dat er binnen Senegal ook lockdowns waren en hij vanuit zijn verblijfplaats in Senegal niet naar het vliegveld in Dakar kon komen. Het is zeker mogelijk dat eiser al voor zijn uiteindelijke terugkeer in Nederland in februari 2021 in staat moet zijn geweest hierheen te reizen, maar het is aan verweerder om te onderzoeken en aannemelijk te maken per welke datum

dat dan mogelijk was geweest en dus per wanneer er niet meer kan worden gesproken van een bijzonder geval.

Conclusie

9. Het bestreden besluit kan geen standhouden, nu sprake is van een motiveringsgebrek. Het beroep is gegrond en de rechtbank vernietigt het bestreden besluit. [...]. Verweerder zal een nieuw besluit moeten nemen met inachtneming van deze uitspraak. De rechtbank stelt hiervoor een termijn van zes weken.

[ECLI:NL:RBAMS:2021:6704](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2021, 997

Rechtbank Overijssel, 29-11-2021, ZWO 20/2559

college van burgemeester en wethouders van Zwolle, verweerder.

IOAW 5

Tozo

TOZO. IOAW-UITKERING. De rechtbank is van oordeel dat verweerder terecht heeft overwogen dat met de inkomsten uit de IOAW-uitkering het inkomen van eiser tot boven het sociaal minimum is aangevuld en geen recht op Tozo bestaat. De rechtbank ziet geen aanleiding om de uitwerking van de Tozo-regeling in verhouding tot eisers IOAW-uitkering onevenredig te achten. Ter zitting heeft eiser verklaard dat hij andere ondernemers kent met werkende partners die veel meer verdienen en die wel een uitkering op grond van de Tozo krijgen. De rechtbank begrijpt dat dit voor eiser oneerlijk voelt, maar door het bestaan van de IOAW-uitkering verschilt de situatie van eiser op een cruciaal punt van de situatie van personen met een werkende partner. Door de uitkering heeft eiser zelf toch een minimuminkomen. Bovendien heeft verweerder ter zitting verklaard dat uitkeringen die eiser op grond van de Tozo zou krijgen op grond van de IOAW-regelgeving in mindering worden gebracht op de uitkering van zijn partner. Eiser schiet er dan dus financieel niets mee op. Dit is inherent aan de samenloop van de IOAW-regeling en de Tozo, maar niet in strijd met het doel van de Tozo, zoals hiervoor al is overwogen. Ter zitting is bovendien gebleken dat verweerder eiser op een andere wijze tegemoet is gekomen door een op hem lopende vordering – de rechtbank begrijpt een bedrag van € 3.000 euro – kwijt te schelden. Op die wijze is verweerder al tegemoetgekomen aan eiser en heeft zij maatwerk proberen te leveren binnen de kaders van de geldende regelgeving.

[ECLI:NL:RBOVE:2021:4455](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV-Exploitatievergunning

JnB 2021, 998

MK Rechtbank Midden-Nederland, 26-11-2021, UTR 21/1207

burgemeester van de gemeente Veenendaal, verweerder.

Gemeentewet 149, 172, 174

Algemene Plaatselijke Verordening Veenendaal (APV) 2:29

EXPLOITATIEVERGUNNING. VOORSCHRIFTEN. HORECA. LACHGAS. I.c. komt aan de burgemeester niet de bevoegdheid toe om het lachgasverbod als voorschrift aan de exploitatievergunning te verbinden.

[...] Bij het primaire besluit heeft de burgemeester met ingang van 1 februari 2020 het volgende voorschrift verbonden aan de aan eiseres verleende exploitatievergunning: ‘het is verboden om lachgas voor oneigenlijk gebruik aanwezig te hebben, te verhandelen, aan te bieden of anderszids te verstrekken in of vanuit het horecabedrijf. [...]

[...] *Is de burgemeester bevoegd het lachgasverbod op te leggen aan eiseres?*

3. De rechtbank is van oordeel dat aan de burgemeester niet de bevoegdheid toekomt om het lachgasverbod als voorschrift aan de exploitatievergunning te verbinden. Hierna licht zij dat toe.

4. De bevoegdheid van de burgemeester om voorschriften te verbinden aan exploitatievergunningen is neergelegd in artikel 174, derde lid, van de Gemeentewet. Het primaire standpunt van de burgemeester dat hij aan artikel 149 van de Gemeentewet de bevoegdheid ontleent om in het belang van de volksgezondheid voorschriften te verbinden aan een exploitatievergunning, omdat de gemeenteraad dit heeft verordend in artikel 2:29, achtste lid, van de APV, volgt de rechtbank niet. De verordenende bevoegdheid van de gemeenteraad moet gezien worden in het licht van de grenzen die artikelen 172 en 174 van de Gemeentewet stellen aan de bevoegdheden van de burgemeester. Als het gaat om de bevoegdheid om voorschriften te verbinden aan exploitatievergunningen verruimt artikel 149 van de Gemeentewet het werkingsbereik van de artikelen 172 en 174 van de Gemeentewet dan ook niet. Het is immers niet aan de gemeenteraad om te bepalen hoe ver de bevoegdheden van de burgemeester op grond van de Gemeentewet strekken, maar aan de nationale wetgever.

5. De artikelen 172 en 174 van de Gemeentewet hebben betrekking op de handhaving van de openbare orde en veiligheid en het toezicht op voor publiek toegankelijke plaatsen en gemakkelikheden. Volgens de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 172 van de Gemeentewet bestaat de handhaving van de openbare orde door de burgemeester uit het feitelijk herstellen en bewaren van de openbare orde. Met het begrip “openbare orde” wordt in het kader van de bevoegdheden van de burgemeester gedoeld op het ordelijk verloop van het gemeenschapsleven ter plaatse. Ook de uitvoering van het toezicht op openbare samenkomsten en gemakkelikheden als bedoeld in artikel 174 van de Gemeentewet, waaronder begrepen de in het derde lid genoemde uitvoering van verordeningen – bijvoorbeeld het verbinden van voorschriften aan exploitatievergunningen – moet plaatsvinden binnen de marges van dit beperkte “openbare orde”-begrip.²

6. De burgemeester merkt op dat in de hiervoor genoemde Memorie van Toelichting óók staat dat het *tweede lid* aan artikel 174 van de Gemeentewet is toegevoegd om “buiten twijfel te stellen dat de burgemeester in de hier bedoelde gevallen een taak heeft die ruimer is dan de enkele handhaving

van de openbare orde”, namelijk ook de bescherming van de veiligheid en de gezondheid. Dit is op zichzelf juist, maar de bevoegdheid van de burgemeester om te handelen in het belang van de veiligheid en gezondheid beperkt zich tot het geven van bevelen in een concrete situatie waarin onverwijld moet worden ingegrepen. Dat is in dit geval niet aan de orde. Bovendien volgt uit vaste jurisprudentie dat ook het criterium ‘bescherming van de veiligheid en de gezondheid’ niet los kan worden gezien van de sfeer van de openbare orde.³

7. De verwijzing van de burgemeester naar de uitspraak van de ABRvS van 11 november 2020⁴ helpt hem ook niet. In die uitspraak speelden niet alleen gezondheidsrisico's een rol, maar ook brandgevaar, mogelijk aantrekkende werking van criminaliteit en overlast, openbare ordeaspecten dus. De ABRvS overweegt dat de burgemeester rekening mag houden met het gezondheidsbelang van gebruikers en medewerkers van het café, maar daarmee is niet gezegd dat alleen dat belang het besluit tot het verbinden van een voorschrift aan de exploitatievergunning had kunnen dragen.

8. De rechtbank onderschrijft dus het standpunt van zowel de bezwaarschriftencommissie als eiseres dat de bevoegdheid van de burgemeester bij de uitvoering van verordeningen op grond van artikel 174 van de Gemeentewet, beperkt is tot de handhaving van de openbare orde. Dit betekent dat de burgemeester alleen voorschriften aan een exploitatievergunning kan verbinden in het belang van de openbare orde. Waarmee dus niet gezegd is dat andere belangen niet mede een rol kunnen spelen. *Wordt het lachgasverbod gerechtvaardigd door het belang van de openbare orde?*

[...] 10. De rechtbank stelt voorop dat lachgas vooralsnog legaal is en geen verboden middel is in de zin van de Opiumwet. Het voorhanden hebben en de verkoop van lachgas voor recreatief gebruik zijn dan ook niet in strijd met de Opiumwet. Dat betekent ook dat het voorhanden hebben en de verkoop van lachgas op zich geen inbreuk vormen voor de openbare orde.

11. Gelet op de hiervoor al gegeven uitleg van het begrip openbare orde, namelijk het ordelijk verloop van het gemeenschapsleven ter plaatse, kan de burgemeester niet gevolgd worden in zijn standpunt dat de gezondheid van lachgasgebruikers zodanig in gevaar komt dat dit op zichzelf al een bedreiging vormt voor de openbare orde. De omstandigheid dat lachgasgebruik ongezond is voor de individuele gebruiker, heeft immers op zichzelf geen invloed op het ordelijk verloop van het gemeenschapsleven ter plaatse.

12. Ook verder heeft de burgemeester onvoldoende onderbouwd dat door de verkoop van lachgas door eiseres het ordelijk verloop van het gemeenschapsleven in Veenendaal in gevaar komt of dreigt te komen. De burgemeester erkent dat zich tot op de dag van vandaag geen incidenten hebben voorgedaan die in relatie staan tot de verkoop van lachgas door eiseres. Hij stelt zich echter op het standpunt dat het niet zo is dat hij pas voorschriften kan verbinden aan een vergunning nadat zich incidenten hebben voorgedaan. Een vergunningvoorschrift kan volgens de burgemeester ook strekken ter voorkoming van incidenten en het is aan hem om een inschatting te maken van de veiligheidsrisico's. De rechtbank volgt de burgemeester hierin, maar omdat het hier gaat om een al enige tijd bestaande situatie, waarin zich dus geen incidenten hebben voorgedaan, moet de burgemeester wel concrete aanwijzingen aandragen dat hierin verandering dreigt te komen. En dat heeft de burgemeester niet gedaan. [...] Er is dus geen sprake van een dreigende verstoring van de openbare orde die het opleggen van het lachgasverbod kan rechtvaardigen.

[...] *Ten overvloede*

17. Tot slot merkt de rechtbank op dat zij wel begrijpt dat de burgemeester zich zorgen maakt over het lachgasgebruik onder jongeren en de schadelijkheid van lachgas voor de gezondheid bij excessief gebruik en zich geroepen voelt om in actie te komen, zolang er landelijk nog niets is

geregeld. Het is dus echter niet aan hem om het lachgasgebruik op deze manier een halt toe te roepen maar aan de wetgever in Den Haag. [...]

[ECLI:NL:RBMNE:2021:5766](#)

Bij deze uitspraak is een [nieuwsbericht](#) ("Burgemeester Veenendaal mag horeca geen lachgasverbod opleggen") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB 2021, 999

MK Rechtbank Oost-Brabant, 09-11-2021 (publ. 30-11-2021), SHE 20/2298

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, Dienst Uitvoering Onderwijs, DUO.

Wsf 2000 3.17, 12.19 lid 1

WSF 2000. BIJVERDIENGRENS. DUO heeft terecht de meerverdiensten van eiser teruggevorderd.

6. De vraag die hier beantwoord moet worden is of in eisers geval de bijverdiengrens nog gold, ook nadat de Wet studievoorschot hoger onderwijs in werking was getreden en eiser per 1 september 2016 startte met zijn wo-masteropleiding. [...]

10. Uit het eerste lid van artikel 12.19 van de Wsf 2000 volgt dat artikel 3.17 over de bijverdiengrens, zoals dat gold op 31 augustus 2015, van toepassing blijft op studenten in de kalenderjaren waarin zij aanspraak hebben op een basisbeurs. De rechtbank is van oordeel dat deze situatie op eiser van toepassing is. [...]

11. Vervolgens is de vraag of artikel 12.19, tweede lid, van de Wsf 2000, dat een uitzondering op het eerste lid inhoudt, ook op eiser van toepassing is. De rechtbank is van oordeel dat dit niet het geval is. [...]

12. Eiser heeft in dat verband nog aangevoerd dat op het moment dat hij aan zijn wo-master begon, 1 september 2016, de formulering van artikel 12.19 van de Wsf 2000 nog anders luidde. Dat artikel is, met als datum van inwerkingtreding 1 januari 2018, gewijzigd met terugwerkende kracht tot en met 1 september 2015. [...]

13. Dit baat eiser echter niet. Dat de bepaling is gewijzigd ter verduidelijking betekent niet zonder meer dat DUO zich ook niet voor de wijziging op de beoogde strekking van de bepaling mocht beroepen. Het is ook niet aannemelijk geworden dat eiser zelf is uitgegaan van een verkeerde uitleg van de bepaling, reeds omdat de bepaling betrekking heeft op het oude studiefinancieringsstelsel en eiser ervan uitgaat dat hij onder het nieuwe stelsel valt. Voor zover eiser zich beroept op een aan de oude formulering van de bepaling ontleend vertrouwen dat de bijverdiengrens niet meer gold als alleen nog recht bestond op het studentenreisproduct, slaagt dit beroep niet.

14. In beroep is door eiser aan de orde gesteld dat hij vanaf 1 september 2015 viel onder de in artikel 12.14 van de Wsf 2000 opgenomen cohortgarantie, maar dat deze situatie eindigde op het moment dat hij begon aan de wo-masteropleiding op 1 september 2016, waarna de bijverdiengrens niet langer voor hem gold. [...]

15. De rechtbank is van oordeel dat wat eiser heeft aangevoerd over de cohortgarantie niet afdoet aan de hiervoor weergegeven conclusie over de toepassing van artikel 3.17 van de Wsf 2000. Eisers uitleg daarvan komt erop neer dat hij voor een groot deel van 2016 een basisbeurs kon ontvangen,

maar zonder dat de bijverdiengrens van toepassing is. Die uitleg staat haaks op artikel 3.17, zevende lid, van de Wsf 2000, zoals dat luidde op 31 augustus 2015. Die wettekst verzet zich ook tegen de gedachte dat ervan zou moeten worden uitgegaan dat de bijverdiengrens per 1 september 2016 niet meer zou gelden. In het hiervoor genoemde artikel 3.17, zevende lid, van de Wsf 2000 wordt immers uitgegaan van een bijverdiengrens die op het gehele kalenderjaar van toepassing is. Verder heeft de wetgever in het (omvangrijke) overgangsrecht bij de invoering van het leenstelsel niet een daarvan afwijkende voorziening getroffen. Wat door eiser is aangevoerd over de cohortgarantie is daarom in zoverre minder relevant.

16. Ook kan niet worden gezegd dat DUO eiser verkeerd of onvoldoende heeft geïnformeerd. Eiser heeft verwezen naar de folder over bijverdienen in 2016, maar de rechtbank merkt daarover op dat ook hierin is weergegeven dat bijverdiensten kunnen meetellen als alleen sprake is van een reisproduct. Voor zover eiser zich beroept op het vertrouwensbeginsel slaagt dit niet.

17. Tot slot doet eiser, voor zover de rechtbank zijn standpunt niet onderschrijft dat de bijverdiengrens niet meer voor hem gold vanaf 1 september 2016, een beroep op de hardheidsclausule van artikel 11.5, eerste lid, van de Wsf 2000. De rechtbank kan hem daarin niet volgen, aangezien in de onderhavige situatie de hardheidsclausule niet kan worden toegepast. [...] Uit de tekst van het - dwingendrechtelijk geformuleerde - artikel 3.17 van de Wsf 2000 kan niet anders worden afgeleid dan dat het de bedoeling van de wetgever en de strekking van de wet is dat verweerder een vordering wegens meerinkomen vaststelt indien een studerende in een kalenderjaar een hoger toetsingsinkomen heeft dan de toepasselijke vrije voet. In artikel 11.5, tweede lid, van de Wsf 2000 wordt het begrip toetsingsinkomen, en daarmee het criterium meerinkomen, daarnaast uitdrukkelijk uitgezonderd voor de toepassing van de hardheidsclausule. De wetgever heeft er dus voor gekozen dat het door de Belastingdienst vastgestelde verzamelinkomen altijd bepalend is voor de vaststelling van het toetsingsinkomen en daarmee van het meerinkomen.

18. Voor zover eiser heeft willen verzoeken om, gelet op de in zijn visie onredelijke uitkomst, voorbij te gaan aan de onderhavige bepalingen in de Wsf 2000, is van belang dat het de rechter op grond van artikel 11 van de Wet algemene bepalingen niet is toegestaan de innerlijke waarde of de billijkheid van de wet te beoordelen. Aan dat verzoek kan daarom niet worden tegemoetgekomen.

19. Het voorgaande leidt tot de conclusie dat DUO terecht de meerverdiensten van eiser heeft teruggevorderd. Voor zover eiser stelt dat geen terugvordering mocht plaatsvinden voor wat betreft het reisproduct vanaf 1 september 2016, slaagt dit niet. Ook daarvoor geldt dat bij overschrijding van de bijverdiengrens daarop geen aanspraak meer bestaat. Het bestreden besluit kan in stand kan blijven.

[ECLI:NL:RBOBR:2021:5818](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet basisregistratie personen

JnB 2021, 1000

ABRS, 01-12-2021, 202006807/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Wet Basisregistratie personen (Wet brp) 1.1 aanhef en onder o, 2.19, 2.38

WET BASISREGISTRATIE PERSONEN. WOONADRES. I.c. heeft de rechtbank ten onrechte geoordeeld dat het college tot inschrijving van [persoon] op het adres mocht overgaan nu het

college ten onrechte tot de conclusie is gekomen dat dat het woonadres van [persoon] was. Het onderzoek van het college naar het woonadres van [persoon] is onzorgvuldig geweest.

Bij het huisbezoek is slechts vastgesteld dat er kleding en andere persoonlijke spullen van [persoon] aanwezig waren. Dat sluit een logeersituatie niet uit en [appellant] heeft al bij het huisbezoek verklaard dat [persoon] een logé was. [...]

Bij het college had naar aanleiding van de verklaring van [appellant] bij het huisbezoek en de wisselende verklaringen van [persoon] twijfel moeten ontstaan over het woonadres van [persoon]. Dat [persoon] zich volgens het college bij de Kamer van Koophandel op het adres zou hebben ingeschreven is onvoldoende om die twijfel weg te nemen. Het had meer moeten doen om vast te stellen wat zijn woonadres was, bijvoorbeeld door vaker een huisbezoek af te leggen.

[ECLI:NL:RVS:2021:2698](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2021, 1001

MK ABRS, 24-11-2021, 202001305/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 45d lid 3 b

Vb 2000 3.14 b sub 2, 3.16

REGULIER. Verblijfsvergunning ten onrechte ingetrokken vanwege niet melden huwelijk met andere partner. Uit artikel 3.16 van het Vb 2000 volgt dat het hebben van meerdere relaties kennelijk niet aan verlening van een verblijfsvergunning in de weg staat, ook niet wanneer een partner tegelijkertijd is gehuwd met een ander, zolang niet om overkomst van meer dan één partner wordt gevraagd.

4.1. Ingevolge artikel 3.14, aanhef en onder b, sub 2, van het Vb 2000 wordt een verblijfsvergunning verleend aan de vreemdeling van 21 jaar of ouder die met de hoofdpersoon een naar behoren geattesteerde duurzame en exclusieve relatie onderhoudt. De partners mogen daarbij niet gehuwd zijn en geen in Nederland geregistreerd partnerschap zijn aangegaan.

Ingevolge artikel 3.16 van het Vb 2000 wordt een verblijfsvergunning verleend aan één partner tegelijkertijd, zolang de vreemdeling of de hoofdpersoon met meer dan één andere persoon tegelijkertijd door een huwelijk of een partnerschap is verbonden.

Uit artikel 3.16 van het Vb 2000 volgt dat het hebben van meerdere relaties kennelijk niet aan verlening van een verblijfsvergunning in de weg staat, ook niet wanneer een partner tegelijkertijd is gehuwd met een ander, zolang niet om overkomst van meer dan één partner wordt gevraagd. Dat uit artikel 3.14, aanhef en onder b, sub 2, volgt dat een verblijfsvergunning alleen wordt verleend als sprake is van een exclusieve relatie kan niet leiden tot een andere interpretatie van artikel 3.16, nu de tekst van deze bepaling duidelijk is.

4.2. De vreemdeling heeft een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd gekregen onder de beperking verblijf bij partner. Hoewel hij daarna hertrouwd is met zijn echtgenote, heeft hij noch referent ten

tijde van het afhankelijke verblijfsrecht om overkomst van een andere partner gevraagd. Er is daarom slechts voor één partner tegelijkertijd om een verblijfsvergunning verzocht. De vreemdeling betoogt dan ook terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat de staatssecretaris de verblijfsvergunning ten onrechte heeft ingetrokken wegens het huwelijk met de echtgenote.

[ECLI:NL:RVS:2021:2550](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2021, 1002

MK ABRS, 17-11-2021, 202103833/1/V2
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30c

ASIEL. De staatssecretaris heeft de aanvraag ten onrechte buiten behandeling gesteld omdat van één van de documenten die de vreemdeling aan de opvolgende aanvraag ten grondslag heeft gelegd een vertaling ontbreekt.

2.1 Uit de uitspraak van de Afdeling van 21 februari 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:574](#), volgt dat de staatssecretaris tot buitenbehandelingstelling kan overgaan, als de informatie die een vreemdeling heeft verstrekt in het kennisgevingsformulier onvoldoende is om de asielaanvraag inhoudelijk te behandelen, en een vreemdeling ook naar aanleiding van een later verzoek om informatie, bijvoorbeeld in het voornemen, daarmee in gebreke blijft. [...]

2.3 Niet in geschil is dat van de zes aan de opvolgende aanvraag ten grondslag gelegde stukken van één stuk, een bericht van een politieambtenaar, bij de zienswijze niet alsnog een vertaling is overgelegd. De overige stukken, waaronder een procesoverzicht, een proces-verbaal van een gesprek met een officier van justitie, een meldingsformulier en een document van een politiechef, zijn wel van een vertaling voorzien. In het kennisgevingsformulier staat weliswaar dat van documenten en bewijsmiddelen een vertaling moet worden meegestuurd, maar dat betekent niet dat de staatssecretaris de aanvraag buiten behandeling kan laten alleen al omdat de vertaling van één van de stukken ontbreekt. De staatssecretaris moet dan eerst nader toelichten waarom de stukken die aan de aanvraag ten grondslag zijn gelegd en wel zijn vertaald onvoldoende zijn om de asielaanvraag inhoudelijk te behandelen. Of hij moet nader motiveren waarom het stuk waarvan de vertaling ontbreekt van zodanig belang is voor de inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag dat deze beoordeling zonder deze vertaling niet mogelijk is. Een dergelijke toelichting of motivering ontbreekt. Met haar oordeel dat zonder bekendheid met de inhoud van het niet vertaalde stuk niet kan worden onderzocht wat de betekenis daarvan is in het geheel van de gestelde nieuwe elementen of bevindingen, is de rechtbank hieraan voorbij gegaan. Zij is daarmee ten onrechte tot het oordeel gekomen dat de staatssecretaris de aanvraag buiten behandeling heeft kunnen stellen.

[ECLI:NL:RVS:2021:2549](#)

JnB 2021, 1003

MK ABRS, 18-11-2021, 202101289/1/V3
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

ASIEL. Uitreis uit Eritrea. De enkele omstandigheid dat aan de grens feitelijk geen controle op documenten werd uitgeoefend, betekent niet dat elke uitreis in die periode legaal was.

2. De vreemdeling komt in haar enige grief op tegen het oordeel van de rechtbank dat de staatssecretaris zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat zij legaal is uitgereisd. Zij betoogt terecht dat in het Algemeen ambtsbericht over Eritrea van oktober 2018 en het EASO-rapport "National service and illegal exit and return" van september 2019 naast de passages over feitelijk opengestelde grensposten tussen Eritrea en Ethiopië in de periode september 2018 tot en met april 2019 ook passages zijn opgenomen waaruit volgt dat de formele uitreisvereisten in diezelfde periode nog golden. Het is aan de staatssecretaris om te motiveren hoe die passages zich tot elkaar en het beleid in paragraaf C7/11.4.5. van de Vc 2000 verhouden. In dat beleid is namelijk juist het antwoord op de vraag of de uitreis legaal of illegaal was van belang voor verlening van een verblijfsvergunning asiel. De enkele omstandigheid dat aan de grens feitelijk geen controle op documenten werd uitgeoefend, betekent niet dat elke uitreis in die periode legaal was. De rechtbank heeft niet onderkend dat de staatssecretaris daarom in zijn besluit niet heeft kunnen volstaan met het standpunt dat de uitreis van de vreemdeling uit Eritrea legaal was, omdat die plaatsvond op 11 september 2018.

[ECLI:NL:RVS:2021:2601](#)

JnB 2021, 1004

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 30-11-2021, AWB 14/23125
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2008/115/EG 9

Vluchtelingenverdrag 1(F)

EVRM 3

ASIEL. Sri Lanka. 1(F) Vluchtelingenverdrag. Terugkeerbesluit is vertrekplicht en verwijderplicht. Terugkeerrichtlijn bepaalt dat verwijdering moet worden uitgesteld als verwijdering in strijd is met het beginsel van non-refoulement maar bepaalt niet dat in dat geval een verblijfsrecht moet worden toegestaan. Terugkeerrichtlijn bepaalt niet hoe lang de situatie kan voortduren dat eiser niet kan worden verwijderd maar tegelijkertijd geen verblijf hoeft te worden toegestaan. Indien het terugkeerbesluit niet wordt aangewend als bevoegdheid om tot verwijdering over te gaan en daarmee enkel een vertrekplicht voor de vreemdeling behelst maakt het niet vermelden van een land het terugkeerbesluit niet onrechtmatig.

75. De rechtbank overweegt dat de situatie zoals in de onderhavige procedure aan de orde is, gelijkenissen vertoont met de feiten in het arrest Westerswaldkreis [[ECLI:EU:C:2021:432](#)]. Aan eiser wordt, net als aan de vreemdeling in dit arrest, geen rechtmatig verblijf toegestaan. Dat het voortgezet feitelijk verblijf "niet rechtmatig verblijf" is, heeft verweerder bepaald doordat de meeromvattende beschikking een terugkeerbesluit bevat.

In dit geval heeft verweerder daarbij niet expliciet een land van bestemming benoemd. Zoals de rechtbank hiervoor heeft overwogen valt uit het besluit genoegzaam op te maken dat Sri Lanka in beginsel als land van bestemming heeft te gelden. Dit is voor eiser ook steeds duidelijk geweest en hij heeft zich hiertegen ook kunnen verweren. De Terugkeerrichtlijn schrijft als hoofdregel voor, zoals het Hof ook in TQ heeft bepaald, dat het vaststellen dat sprake is van niet-rechtmatig verblijf de verplichting meebrengt voor de lidstaat om tot verwijdering van de derdelander over te gaan indien de derdelander niet zelfstandig aan zijn vertrekplicht voldoet.

76. Verweerder is echter op grond van artikel 9, eerste lid, onder a) van de Terugkeerrichtlijn verplicht om deze verwijdering uit te stellen als deze verwijdering in strijd zou zijn met het beginsel van non-refoulement. Artikel 9 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt niet dat indien 3 van het EVRM aan uitzetting naar het land van herkomst in de weg staat een verblijfsrecht moet worden toegestaan. In het geval van eiser heeft bovendien te gelden dat artikel 1(F) een uitsluitingsgrond bevat zodat eiser, zolang deze tegenwerping bestaat, niet in aanmerking kan komen voor vluchtelingschap.

77. Eiser behoeft niet te vrezen voor verwijdering naar zijn land van herkomst. Dat laat onverlet dat de vaststelling van onrechtmatig verblijf door het uitvaardigen van een terugkeerbesluit niet alleen een verwijderplicht voor verweerder behelst, maar ook een vertrekplicht voor eiser. Eiser dient gevolg te geven aan zijn plicht om het grondgebied van de Unie te verlaten. Het staat eiser vrij om zich te begeven naar een derde land van zijn keuze.

78. De rechtbank concludeert dan ook dat het arrest FMS weliswaar vereist dat, indien het terugkeerbesluit wordt gebruikt als bevoegdheid om tot (oplegging van een maatregel van bewaring en) verwijdering over te gaan, dit terugkeerbesluit, impliciet of expliciet, een land van bestemming waarheen de derdelander wordt verwijderd moet bevatten. Maar indien het terugkeerbesluit niet wordt aangewend als bevoegdheid om tot verwijdering over te gaan en daarmee enkel een vertrekplicht voor de vreemdeling behelst maakt het niet vermelden van een land het terugkeerbesluit niet onrechtmatig. De rechtbank ziet zich hierin gesterkt door de hiervoor aangehaalde punten 58 en 59 van het arrest Westerwaldkreis. Het Hof maakt daar immers duidelijk dat ook ten aanzien van vreemdelingen zoals eiser, die illegaal in Nederland verblijven maar niet kunnen worden verwijderd omdat het beginsel van non-refoulement zich daartegen verzet, een terugkeerbesluit dient te worden vastgesteld. Wel zal de verwijdering van eiser ter uitvoering van dat terugkeerbesluit worden uitgesteld.

79. Dat het terugkeerbesluit dat jegens eiser is uitgevaardigd geen land waarnaar verwijdering zal plaatsvinden bevat, acht de rechtbank dan ook niet in strijd met de arresten FMS [[ECLI:EU:C:2020:367](#)] en M., A. en T [[ECLI:EU:C:2021:127](#)]. [...]

81. De rechtbank overweegt voorts dat artikel 9, eerste lid, onder a) van de Terugkeerrichtlijn enkel bepaalt dat de verwijdering moet worden uitgesteld als deze verwijdering in strijd zou zijn met het beginsel van nonrefoulement. Artikel 9 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt niet dat indien artikel 3 van het EVRM aan uitzetting naar het land van herkomst in de weg staat een verblijfsrecht moet worden toegestaan.

82. Artikel 9 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt evenmin dat de lidstaat die een terugkeerbesluit uitvaardigt indien verwijdering naar het land van herkomst niet mogelijk is omdat artikel 3 van het EVRM hieraan in de weg staat, verplicht is om actief te onderzoeken of de derdelander naar een ander derde land kan worden verwijderd. Dit betekent dat indien de derdelander niet voldoet aan de vertrekplicht die is opgelegd door de uitvaardiging van het terugkeerbesluit, het voortgezet feitelijk verblijf niet rechtmatig is terwijl er voor de lidstaat geen verdere verplichting lijkt te ontstaan.

83. De lidstaat is dan niet gehouden om de derdelander van het grondgebied te verwijderen maar is, gelet op het niet rechtmatige karakter van het voortgezet verblijf, naar nationaal recht evenmin gehouden om deze derdelander in aanmerking te brengen voor een andere verblijfstitel en de daaraan gekoppelde rechten. Hierdoor ontstaat een gedoogsituatie. Het Hof heeft zowel in het arrest TQ [[ECLI:EU:C:2021:9](#)] als in het arrest Westerwaldkreis uitdrukkelijk overwogen dat een gedoogconstructie in strijd met het Unierecht is.

84. Artikel 9 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt geen maximale duur voor het moeten uitstellen van de verwijdering vanwege 3 van het EVRM en bepaalt dus niet dat als verwijdering naar het land van

herkomst blijvend onmogelijk is, de lidstaten alsnog tot toekenning van een verblijfsrecht moeten overgaan. [...]

87. De rechtbank stelt vast dat thans de situatie is ontstaan dat eiser niet heeft voldaan en niet zal voldoen aan zijn vertrekplicht en dat verweerder gehouden is de verwijdering uit te stellen naar het land van bestemming voor zover en voor zolang dit leidt tot schending van het beginsel van non-refoulement. Het Unierecht lijkt deze situatie toe te staan, maar het Unierecht voorziet niet in een maximale duur van deze situatie waarbij voortgezet verblijf niet rechtmatig is. De rechtbank overweegt dat de vraag opkomt hoe ver de plicht voor de lidstaat om tot verwijdering van het grondgebied van de Unie over te gaan strekt als verwijdering naar het land van herkomst, al dan niet tijdelijk, niet is toegestaan vanwege het beginsel non-refoulement. Eveneens komt de vraag op hoe lang op grond van het Unierecht een situatie kan voortduren als de derdelander geen inspanningen verricht om aan zijn vertrekplicht te voldoen of als hij wel inspanningen verricht om aan zijn vertrekplicht te voldoen maar er niet in slaagt om toegang tot een derde land anders dan zijn land van herkomst te verkrijgen. Tot slot komt de vraag op of de wijze waarin in de nationale rechtspraak is voorzien in beleid voor zogenaamde “1(F)-ers” verenigbaar is met het Unierecht. Al deze vragen zijn echter niet opgeworpen door eiser, zodat de rechtbank hieraan verder voorbij zal gaan. Voor het doen van uitspraak in de onderhavige procedure is thans slechts van belang dat het terugkeerbesluit in rechte stand houdt en daardoor als grondslag kan dienen voor het uitgevaardigde inreisverbod.

[ECLI:NL:RBDHA:2021:13174](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2021, 1005

HvJEU, Conclusie A-G Richard De La Tour, 25-11-2021, C-519/20

K tegen Duitsland.

Richtlijn 2008/115/EG 16 lid 1, 18 lid 1

TERUGKEERRICHTLIJN. Nationale wetgeving op grond waarvan de bewaring wegens een noodsituatie kan plaatsvinden in een gevangenis. Reikwijdte beoordeling door de vreemdelingenrechter.

- 1) Artikel 18, lid 1, van richtlijn 2008/115/EG [Terugkeerrichtlijn], moet aldus worden uitgelegd dat het in de weg staat aan een nationale regeling die gedurende drie jaar toestaat dat derdelanders in afwachting van verwijdering in bewaring worden gesteld in een gevangenis, wanneer noch uit de gronden voor deze regeling, noch uit de voorwaarden waaronder deze is vastgesteld, noch uit de wijze van toepassing ervan blijkt dat er sprake is van een noodsituatie in de zin van dat artikel.
- 2) Artikel 18 van richtlijn 2008/115 moet aldus worden uitgelegd dat de met de inbewaringstelling belaste rechterlijke autoriteit in elk individueel geval moet nagaan of de in artikel 18, lid 1, van deze richtlijn genoemde omstandigheden, die het treffen van uitzonderlijke maatregelen hebben gerechtvaardigd, zich nog steeds voordoen.
- 3) Artikel 16, lid 1, eerste volzin, van richtlijn 2008/115 moet aldus worden uitgelegd dat een inrichting die bestemd is voor de voorbereiding van de verwijdering van derdelanders en waarbinnen de tenuitvoerlegging van de bewaring plaatsvindt volgens een vrijheidsbenemend regime en in materiële omstandigheden die zijn aangepast aan de juridische status en de kwetsbaarheid van die derdelanders, een ‘speciale inrichting voor bewaring’ vormt.

4) Onder het begrip ‚speciale inrichting voor bewaring‘ wordt niet verstaan een inrichting die kan worden gebruikt voor de tenuitvoerlegging van zowel bewaringsmaatregelen ten aanzien van derdelanders in afwachting van verwijdering als vrijheidsstraffen, en waarbinnen de bewaring plaatsvindt volgens de wetgeving inzake de tenuitvoerlegging van straffen en onder toezicht van het gevangenispersoneel van die inrichting.

[ECLI:EU:C:2021:958](#)

JnB 2021, 1006

Tussenuitspraak MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 29-11-2021 (publ. 30-11-2021), NL18.4980

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) 604/2013 2, 6, 7, 9, 16, 20, 27

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie 24

DUBLINVERORDENING. PREJUDICIËLE VERWIJZING. De rechtbank stelt aan het Hof van Justitie van de Europese Unie de volgende vragen over de uitlegging van het Unierecht:

1. Staat het Unierecht eraan in de weg dat, bij het bepalen van de voor de behandeling van een asielverzoek verantwoordelijke lidstaat, ingevolge een bepaling van nationaal recht zelfstandige betekenis toekomt aan het belang van een kind waarvan de verzoekster ten tijde van het doen van de aanvraag zwanger was?

2. a. Staat artikel 16, eerste lid, van de Dublinverordening eraan in de weg dat deze bepaling toepassing vindt als het gaat om de in de lidstaat tot welke het verzoek is gericht wettig verblijvende echtgenoot van de verzoekster?

b. Als dat niet het geval is, bracht de zwangerschap van verzoekster de afhankelijkheid in de zin van genoemde bepaling met zich ten opzichte van de echtgenoot van wie zij zwanger was?

3. Als het Unierecht er niet aan in de weg staat dat, bij het bepalen van de voor de behandeling van een asielverzoek verantwoordelijke lidstaat, ingevolge een bepaling van nationaal recht zelfstandige betekenis toekomt aan het belang van een ongeborn kind, kan artikel 16, eerste lid, van de Dublinverordening dan toepassing vinden op de relatie tussen het ongeborn kind en de in de lidstaat tot welke het verzoek is gericht wettig verblijvende vader van dat ongeborn kind?

[ECLI:NL:RBDHA:2021:13167](#)

[Naar inhoudsopgave](#)